

Király Gergő Péter

Amíg a torony világít

Legendarium Kiadó

1. fejezet

A táj hirtelen megváltozott: beton helyett homok, házak helyett szőlőtőkék, mintha a levegő is könnyebb lett volna. A vonat kanyargott, a nyitott ablakon levendulaillat áradt be, és valahol a távolban megcsillant a Balaton víztükre.

Tihany.

Lili eddig csak képeslapokon látta ezt a falut, azokon is mindig túl éles volt az ég kékje, és túl szelíden zöld a domboldal. Most viszont itt volt, egész nyárra számúzve, egy poros, dohsszagú házban a nagynénjével, akit húsz perc után is nehéz volt elviselni – hát még két hónapig! Tizenhárom éves volt, és az a fajta tanuló, aki mindig inkább a terem hátsó padját választotta. Hosszú, sötét haja rendre a szemébe hullott, mintha szándékosan akarná elrejtetni tekintetét a világ elől. Sápadt bőre és komor arc kifejezése olyan benyomást keltett, mintha a nevetés csak ritkán érintené meg. Ruhái egyszerűek, kissé gyűrötték voltak, mintha sosem törődött volna azzal, mit gondolnak róla. Csak ritkán szólalt meg, de akkor is olyan halkán, hogy az embernek közelebb kellett hajolnia, hogy megértse a szavait. Most az ablakban ült, és valami törtézésre várt, amiről maga sem tudta pontosan, micsoda — csak azt, hogy nem bírja végig így a nyarat. Rajzfüzete az ölében feküdt, ceruzája tompa volt, és a lapok üresen meredtek vissza rá, mint az előtte álló hetek, amiket még el kellett töltenie.

A vasútállomás poros peronján egy szürkészöld, megkopott kocsí állt, mellette Bori néni integetett, mintha ezer éve várná már. Alacsony asszony volt, kerek arcú, göndör haját gesztenyebarnára festette, de a tövek ezüstösen csillogtak a délutáni fényben. Virágmintás blúzt viselt, amelynek gombjai kissé feszültek rajta, és minden mozdulatán érződött: túl közel hajol, túl sokáig szorítja az ember karját, túl hangosan nevet. Lili érezte, hogy

a kedvessége olyan, mint a túl édes tea: első kortyra mosolyt csal az arcra, de hamar szirupossá fārasztja a szājpadlást.

Bori nēni anyja és Lili nagymamája unokatestvérek voltak, így a „nēni” megszólítás inkább udvariasság volt, mint pontos rokoni cím. Mégis, mostantól ő lett a nyār hivatalos felügyelője, ami Lili számára olyan volt, mintha egy bájos, de szűk volna, ahol a levegő egyre sűrűsödik – addig, amíg meg nem fulladsz.

– Jaj, Lilikém, mekkorát nőttél! – csapta össze a kezét Bori nēni, aztán már nyitotta is a hátsó ajtót. – Na, pakolj be, mindjárt elolvad a fagy!l

A hátsó ülésen egy papírdoboz várt, benne három pohárkás vaníliafagyi, tetején már enyhén oldalra csúszott a műanyag tető. A doboz alján apró tőcsákban állt az olvadt fehér lé.

– Gondoltam, éhes leszel – magyarázta Bori nēni, miközben a csomagját átemelte a csomagtartóba. – A vasút után mindig jólesik egy kis édesség, nem?

Lili bólintott, de valójában egy falatot sem kívánt. A fagyi ragacsos illata összekeveredett a kocs! állott, levendulás légfrissítőjével, és ő már most tudta, hogy a nyār hosszú lesz.

Az autóban mintha csend lett volna, pedig Bori nēni folyamatosan beszélt: a bolt új tulajáról, a szomszéd utcában épülő nyaralóról, és arról, hogy a kút vize idén valamiért furcsa ízű. Lili hallotta a szavakat, de nem rakta össze a mondatok értelmét. Az ablakon kibámulva a dombok lassú, zöld hullámozását figyelte, ahogy a nyári fény fehérre mossa a rétek szélét. Néha egy-egy mondat foszlánya mégis átütött a látványon: „...meg aztán Juliska is megőrült a tavasszal...”, „...szedd le a cipődet a verandán, mert tavaly is...” – de ezek is elúsztak, mint a porfelhő a poros út felett. Tudta, hogy Bori nēni kedves akart lenni, de a kedvessége olyan volt, mint egy állandóan bekapcsolt rádió: nincs benne semmi bántó, egy idő után mégis fārasztó. Lili már majdnem odaképzelte mellé a zajszűrő gombot.

Lili próbálta összeszedni a gondolatait. Az ablakon túl az országút szélén napraforgók hajladoztak a szélben, de ő alig vette észre. Arra gondolt, milyen üres lett a lakás, amikor a szülei becsukták maguk mögött az ajtót, és a bőrdíjkei először kerültek le a szekrény tetejéről a padlóra. Még mindig nem tudta, mit várjon ettől a nyártól. Egy biztos volt: semmi nem úgy in-

dult, ahogy szerette volna. Ő azt képzelte, hogy a barátaival jár majd fagyizni a városban, közös rajzversenyre készülnek, és esténként a Margitszigeten ülnek a fűben, amíg be nem sötétedik. Talán még elmennek a Balatonra is, ahogy tavaly. Aztán a szülei egy délután bejelentették, hogy elutaznak, ő pedig itt találta magát egy padlásporos házban, egy faluban.

A ház régi volt, repedezett vakolattal, kék ablakokkal és körülötte levendulabokrokkal, amik úgy néztek ki, mintha száz éve nem nyírták volna meg őket. Egy biztos volt: semmi nem úgy indult, ahogy szerette volna. Ő azt képzelte, hogy a barátaival jár majd fagyizni a városban, közös rajzversenyre készülnek, és esténként a Margitszigeten ülnek a fűben, amíg be nem sötétedik. Talán még elmennek a Balatonra is, ahogy tavaly. Aztán a szülei egy délután bejelentették, hogy elutaznak, ő pedig itt találta magát egy padlásporos házban, egy faluban, amit eddig csak képeslapokon látott.

Ahogy Lili lerakta a táskáját a szobában, megcsapta a levegő állott szaga: por, levendulás szappan és valami régi bútor fojtott illata. Nem parketta volt, hanem kopott, festett hajópadló, a deszkák között szürke porcsíkok, és minden lépésnél halkán nyekkent. A falakat halványsárga tapéta borította, amit itt-ott felpöndörített a nyári hőség. Az ágy keskeny volt, a vasrácsos fejkvég hidegen nyomta a tenyerét, amikor leült rá. Az ablak alatt egy mély, zöld plüssfotel állt, karfáján a szövet már szinte teljesen kikopott – ide-oda vonzotta a tekintetét. Az íróasztal szögletében vastag por ült, a fiókban valami zörgött, amikor megmozdította.

Régen, gyerekkorában már járt itt a szüleivel, de a szoba akkor tágasabbnak tűnt, és a padló nem nyöszörgött ennyit. Most minden kicsit összehúzódott, mintha a ház is szorosabban figyelné, mint Bori néni a konyhából.

A reggel meglepően hűvös volt egy júliusi naphoz képest. A levendulabokrok felett pára lebegett, és a Balaton vize tükörsima volt – akár egy üvegtó.

Bori néni épp a verandán ült, újságját böngészve, így Lili hangtalanul ki-surranhatott a kertkapun. A félsziget ösvényein indult a vízpartra.

A parthoz közel egy fából készült stég állt. Az egyik végéhez egy fehér vitorlás volt kikötve. Nem látott rajta semmi különöset – hacsak nem a deszkákon alvó fiút.

A srác a hajó fedélzetén feküdt, napszemüveg volt rajta, és a karját a feje alá tette.

Lili lassan közelebb lépett a hajóhoz, egészen a peremén állt meg, hogy jobban lássa a nevét.

– Vigyázz, mert még azt hiszem, el akarod kötni a hajómat – mondta félig komolyan, félig játékosan, miközben nem vette le róla a szemét.

Lili megtorpant. Elvörösödött, de nem hátrált meg. A szíve gyorsabban vert, mintha hirtelen felébredt volna. Nem azért, mert különösebben megérintette volna a másik, hanem mert tudta: elkapták. A pillantások összecsapása olyan volt, mint amikor egy ajtó hirtelen becsapódik mögötted – nincs menekülés, most szembe kell nézni vele.

– Mi?

A fiú felült, könyökével megtámaszkodva a deszkán, és lassan lehúzta a napszemüveget. Barna szeme találkozott Liliével, és egy pillanatra mintha megállt volna a levegő is. A szél játékosan borzolta össze a már amúgy is kócos haját, amely sötét ívben hullott a homlokába. Arca napbarnított volt, az orrán apró szeplők futottak, és ajka sarkában ott ült egy félig-meddig gúnyos mosoly. Vállai lazán, szinte kihívó hanyagsággal gördültek hátra, ahogy ránézett, a mozdulataiban pedig ott vibrált az a fajta magabiztosság, ami egyszerre bosszantja és furcsán vonzza az embert. A lába mellett egy összegyűrt póló és egy félig kiürült vizespalack hevert, mintha minden, ami körülötte volt, csak mellékes díszlet lenne ahhoz képest, ahogyan jelen van. Lili érezte, ahogy a gyomrában finom bizsergés ébred, a levegő mintha sűrűbb lenne körülöttük.

– Mondtam, közel jöttél – vigyorgott. – Ez az én hajóm. Na jó, nem teljesen az enyém, csak részben. De amíg én takarítom, addig az enyémnek számít.

– Nem akartam... semmit! – vágta rá Lili kissé túl gyorsan. – Csak nézelődtem.

– Új vagy itt. Megmondjam? Budapesti. Százból százra bejön.

Lili felhúzta a szemöldökét.

– És ezt miből szűrted le, Sherlock?

Lili a vászontáskájában egy ELTE-s kitűző csillogott meg, amit alighanem észrevett volna, ha nem a srác szúrja ki először.

– Na látod, ez már árulkodó – mosolygott rá. – Tihanyban senki nem hord ELTE-s kitűzőt.

Lili akaratlanul elmosolyodott.

– És te? Tihanyi vagy?

Bence felhorkant, nem tudni, nevet-e vagy csak bosszankodik. – Hát, az nagy szó lenne – mondta, és egy pillanatra elfordította a tekintetét.

Bence felnevetett.

Lili egy pillanatig habozott, és tekintete a távolban felbukkanó toronyra tévedt. A furcsa érzés, amit előző este érzett, most újra feléledt. Mintha valami új kezdődne. Mintha valaki azt súgta volna: „indulj el”. A torony sziluettje a hajnal ködében úgy állt előtte, akár egy csendes jel, amely arra hívta, hogy ne féljen, lépjen tovább.

Beszállt a vitorlásba, majd elővette a mentőmellényt, és egy bólintással felé nyújtotta.

– Nem – mondta csendesen. – Tudom, hogy nem ismersz, de nem vagyok az a fajta, aki idegenekkel szórakozik.

Lili arcán halvány mosoly jelent meg, de a tekintete éber maradt. Szíve gyorsan vert, mégis valami belső készítés hajtotta: kíváncsiság, a kaland ígérete... ezért ült le végül a csónakba, készen arra, hogy megtapasztalja, mi vár rá.

Lili meglepődött a komolyságon a hangjában, és elfogadta a mentőmellényt. A bizonytalanság lassan oldódni kezdett benne.

A hajó lassan ringott, ahogy Lili átlépett a fedélzetre. Bence könnyed mozdulattal oldotta el a kötelet, majd megfogta a kormányrudat.

– Ülj le oda, a kabin elé – mutatott a fapadra. – Most jó a szélirány, kedvező a sodrás, de... de kapaszkodj, ha fújni kezd a szél, a Balaton néha hirtelen gondolja meg magát.

– Mint a fiúk – jegyezte meg Lili halkán, de elég hangosan ahhoz, hogy Bence meghallja.

A srác elmosolyodott, aztán felhúzta a vitorlát. A vászon megfeszült, a hajó megbillent egy kicsit, majd megindult a vízen. A part lassan távolodni kezdett, a nap már magasabban járt, és a tó fölött végigfújt az érezhetően hűvös szél.

A víz csillogott, a madarak a felszín fölött suhantak el, és a világ pillanatokra csendbe maradt. Lili érezte, ahogy a hűvös szél cirógatja az arcát, libabőr futott végig a karján. A napfény megcsillant a vízcseppeken, és a hajába kapott szél kicsit megzavarta a látását – alig tudta kinyitni a szemét, de nem bánta. Inkább élvezte a pillanatot, a szabadság ízét, ami a hajó mozgásával együtt áradta el benne.

Közben a tekintete Bencére siklott. Ahogy koncentrált a vitorlákra, az egész mozdulata magabiztosságot sugárzott, ami egy pillanatra teljesen megbabonázta őt.

– Ez valami... egészen más – mondta végül.

– Mint Budapest?

– Mint minden.

Bence rápillantott, ezúttal komolyan, mosoly nélkül.

Lili elhallgatott egy pillanatra, és végül mégis megszólalt.

– És te? Miért pont itt élsz? Nem szokványos választás egy budapesti srácnak.

Bence elmosolyodott, és a napfényben megcsillant a szeme.

– Ezért maradok itt. Itt nincs túl sok minden... de ami van, az igazibb.

A hangjában ott volt valamiféle nosztalgia, és mintha a tó nyugalma átitatta volna őt is.

Lili bólintott, és érezte, hogy valami új kezdődik közöttük.

– Na, ezt majdnem elcsípted! – nevetett. – Igen, néha úgy érzem, a szívem a szélhez tartozik. A szél szabadságot hoz, mindig változik, sosem áll meg egy helyben. A város zajában meg túl sok a korlát, túl sok a kötöttség.

Pillanatnyi csend támadt, majd hozzá tette:

– De hát ez a Balaton, az otthonom, itt érzem igazán magam szabadnak.

– Lehet, hogy unalmas, de attól még igaz – vont a vállát. – Nézd, ott az Apátság – mutatott a dombtetőre –, és látod mellette azt a kis fehér tornyot?

Lili bólintott. A torony ugyanaz volt, mint amit az ablakából látott előző este. A festék megkopott rajta, fakó, néhol lepattogzott, és az acél részek rozsdás foltjai megcsillanva jelezték, hogy a szél és az eső gyakran próbára tették. A többi, környező épülethez képest idegenként állt ott, mintha az idő egy másik rétegéből pottyant volna ide. Mintha nem illett volna semmihez.

Mintha csak úgy... ottfelajtották volna az időben.

– Tényleg világítótorony? – kérdezte.

– Állítólag régen az volt vagy őrtorony. Esetleg egy titkos találkahely. Mindenki mást mond róla. Egyesek szerint kísért is.

Lili nevetett, de kicsit meg is borzongott.

– Te mit gondolsz, mi lehetett?

Bence vállat vont.

– Én egyszer már voltam bent. Kicsi, poros, üres. A hangulata viszont idilli. A nyarakban van valami... mágikus, mintha bármi megtörténhetne. Még az is, amit nem hiszel el.

Lili a távolba nézett, aztán halkán kérdezte:

– És te mit vársz ettől a nyártól?

Bence nem válaszolt azonnal. Aztán félmosollyal annyit mondott:

– Talán azt, hogy ne úgy érjen véget, mint a többi.